

ΘΕΣΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΧΙΟΝΟΥΛΑ

Μιά φορά κ' έναν καιρό, σ' ένα χωριό στο Κιβερνέιο του Κιέβου, ζούσε ένας χωρικός πού τήν έλεγαν Γιάννη, μαζί με τή γυναίκα του τή Μαρία. Ήταν από πολλά χρόνια παντρεμένοι, μά δεν είχαν πάνω άποια παιδιά και λυπότουσαν πολύ γι' αυτό.

Μιά μέρα, τό χειμώνα, τό παιδιό του χωριού έδειξαν στήν πλατεία. Κ' εκεί πού έδειξαν άρχισαν νά φτιάχνουν έναν άνδρωπο από χιόνι.

Ο Γιάννης και ή Μαρία παρακολουθούσαν από τό παράθυρο του σπιτιού τους τό παιχίδιο τών παιδιών κ' αίσθανόντουσαν κρυφή λύπη έπειδή ό καλός θεός δεν έγάρισε και σ' αυτούς ένα όμορφο παιδάκι...

Έξαφνα, ό Γιάννης έβγαλε μιά δυνατή κραυγή χαράς.

— 'Αφού δεν έχουμε ζωντανό παιδί, είπες στή γυναίκα σου, ός πήμε τουλάχιστο νά φτιάξουμε ένα από χιόνι.

Κι έβηκε άμέσως με τή γυναίκα του στον κήπο τους, μάζεψαν άκροά χιόνι κ' άρχισαν νά σκαφόνουν ένα όλόλευκο, χιονένιο κορμάκι...

Τό κάλλισαν με τέχνη τά χέρια και τά πόδια, τουβάλαν μύτη κ' αυτιά, του κόλλισαν στόμα και ματια και σάν τό άποκαίωσαν, στάθηκαν και τό μύταξαν με κρυφή χαρά... Τί όμορφο πού ήταν άληφάνη!

Έξαφνα εκεί πού τό μαμάρωναν είδαν με σπινθήκη τό χιονένιο άγαλμα, νά έμνευομαται, νά βγάξει θερμή πνοή από τό στόμα του, νά μουσάει τό κεφάλι και τά χέρια του, και νά χαμογελάει!

— Μεγαλοδύναμο Θεέ! φώναξαν μαζί ό Γιάννης και ή Μαρία, κάνοντας τό σταυρό τους.

Τό χιονένιο κορμάκι γύρισε τότε τό κεφάλι του προς τό μέρος τους και τους έλάλησε τά χέρια.

— Ω! πολυαγαπημένη μου Χιονούλο! φώναξε ή Μαρία, άγκυλιάζοντας με θερμή τή μικρούλα, πού τόσο τήν είχε λατρεύσει και πόροντάς την μέσα στο σπίτι τους.

Η Χιονούλα μέσα σέ λίγες μέρες μετέλασε πολύ κ' έγινε μιά πεντάμορφη κοπέλα. Τό φτωχόσπιτο του Γιάννη, πού ήταν άλλοτε έρημο και σκοτειλό, άντιλαμβάνοτο τώρα από τ' άσημένια γέλια της ακοχή. Τά κορίτσια του χωριού αγαπούσαν πολύ τή Χιονούλα και κάθε μέρα πήγαιναν σπίτι της και τήν έπαιζαν νά παίξει με τήν παίζου. Τής έδιναν τά καλύτερα σπούδια τους, τά πιο καλά γλυκά τους, τής τραγουδούσαν τά όμορφότερα τραγουδιά πού ήξεραν, με δύο λόγια δεν έφεραν πιά νο τήν περιποιηθή καλύτερα.

Πάν άκόμα τελειώσει ό χειμώνας, ή Χιονούλα είχε γίνει μιά γνήσια, με καλοθεμένο σώμα. Και τί καλή καρδιά πού είχε!

— Ω! πολυαγαπημένη μου Χιονούλα! ..

Πάντα τήν έβλεπες πρόθυμη και περιποιητική, μ' άγγελικό χαμόγελο στο στόμα. Τά γαλάνα άθωα μάτια της σκορπίζανε φώς άπέραντης ψυχικής καλωσύνης.

Σιγά - σιγά όμως διάβηκαν οι μέρες τού χειμώνα.

Ο ήλιος είχε άρχισεί νά ζεσταίνει με τις άχτίδες του τή γή, τά χιόνια έλυωναν, τά χόρτα πρασίνιζαν και τά πουλιά τραγουδούσανε στά κλαδιά τών δέντρων...

Σιγά - σιγά κ' ή Χιονούλα έλλάξε μέρα με τήν ή μέρα. Είχε γίνει σκεπτική και περίλυπη, σάν νήν έτρωπος μενένα κουφό σαράνι.

— Τι έχεις, παιδί μου; τή ρωτούσε με καυτό ή μάτι της.

— Έτίποτα, τής άποκρινόταν λυπημένα ή Χιονούλα. Μά τό γέλιο είχε χαθή πιά από τό στόμα της και τά γλυκά γαλάνα της μάτια είχαν χάσει τήν παλιά τους λάμψη...

Υστερ' από λίγον καιρό άκόμα, τά χιόνια είχανε λυώσει όλό-τελα. Ο άέρας ήτανε ζεστός και τά λουλουδια είχαν άνοίξει. Η φύση όλη ζαναγεννιόταν. Όλοι στο χωριό ήσανε χαρούμενοι, και μονάχα ή Χιονούλα έπαιζε μέρα με τήν μέρα και σέ πιο βαθιά λύπη.

Άπερνευε νά κάνει καρδιά με τις άλλες φίλες της και, πρό παντός, δεν μπορούσε ν' άντικριση τις άχτίδες τού ήλιου. Άγαποσε τή σκιά και τή δροσιά.

Άν κατό τύχη, ό ουρανός συνένεριζε καμιά μέρα κ' άρχιζε νά πέφτει βροχή, ή Χιονούλα ήτανε καταχαρούμενη. Και όταν πάλι ξαναφαιχανε ό καιρός και ό ήλιος φαναρότανε και πάλι στον ουρανό, ή Χιονούλα ήτανε μελαγχολική και περίλυπη.

Ήθελε και ψέ θερός...

Τ άη-Γιαννισό, ή φίλες της Χιονούλας πήγανε σπίτι της και τήν πήρουνε διά τής βίας νά πάνε νά πηδήσουν τις φωτιές.

Μοξέψαν έξωά χορτάρια, τούς έβαλαν φωτιά, άρχισαν νά τραγουδία και ύστερα βάλθηκαν νά πηδάνε πάνω από τις σπλόγες.

Έξαφνα μιά λυπημένη, μιά παραπονετική κραυγή τάραξε τήν ήσυχία της νύχτας.

Οι κοπέλλες μύταξαν γύρω τους τρομαγμένες και τότε πρόσεξαν πώς ή Χιονούλα είχε γίνει άφαντη.

Τί είχε συμβεί;... Άλλοίμονο... Καθώς ή φτωχή Χιονούλα πήγε νά πηδήσει πάνω από τή φωτιά, ανέλυσε και έπεσε πάνω από τήν φωτιά, άνέλυσσε και μεταβλήθηκε σ' ένα λεπτόν ατάμι, πού ύψώθηκε άργά - άργά προς τόν ουρανό και χάθηκε...

Η φωτιά είχε λυώσει τή χιονένια κόρη!

μεταβλήθηκε σ' ένα λεπτόν ατάμι, πού ύψώθηκε άργά - άργά προς τόν ουρανό και χάθηκε...

Η φωτιά είχε λυώσει τή χιονένια κόρη!

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

'Από τ' άσπορόρουχα βγαίνουν ή κηλίδες της σκουριάς άν τά βουτήξουνε σέ άραιά διάλυση δειλαροκασιτέρου. Σέ περίπτωση άποτυχίας κατά τήν πρώτη φορά, πρέπει τό πείραμα νά έπαναληφθή.

Η γούνας καθαρίζονται αν τριφτούν με αίτουρα ή με ροκανίδια, τά όποια πρέπει προηγουμένως νά έχουνε θερμανθή άρκετά μέσα σ' ένα τέλειχο. Άν ή γούνα εινε λευκή τότε πρέπει νά τήν τρίψουμε μ' άλεύρι τό όποιο πρέπει νά εινε όσο τό δυνατόν πιο θερμό, χωρίς όμως νά έχη πάρεσι και τό βαθύ χρώμα άπ' τήν μεγάλη θέρμανση.

- Γαλάνης.
- Τήν θυμήθηκα μά δεν κόρησα νά τή γλυτώσω, είπες με άόρα ο Κωσταντέλλος πάλιν.
- Ο Χ. Γαλάνης ήταν στιγμή αυτή μ' έναν δικαστικό. Μόλις άκουσε έκείνος ότι έκάρηε μιά κυρία του Γαλάνη, τόν ήρώ- τησης.
- Μπιά! Χάσατε καμιά Μαντάμ;
- Ναι, τήν Μποραού. Άκήνησε ό Γαλάνης.
- Τι τήν είχατε;

— Φ'λάδα, (φυλλάδα - βι- βλιο), είπες ό Κωσταντέλλος. Κι' ό δικαστικός πού δεν κατάλαβε συνέχισε συζητημέ- νος:

— Φιλανάδα! 'Ω! είνε φοβερόν!... Τρομαρόν!... Σέξ συλλυπόμαι! 'Ο Παλιός

